

□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□ □□□□□□
 □□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□ □□□□□□ □□□□□□□□□□□□..?

அண்ணா..! இப்போ நான் மிகவும் பலவீனமானவளாகி விட்டேன். அடிக்கடி அழுவதும், அரத்தமின்றிக் கோபப் படுவதும், நீண்ட இரவுகளிலும் சோர்ந்த பொழுதுகளிலும் நீயில்லா நினவைகளில் வீழ்ந்து போய்க் கிடப்பதுவும் என வாழ்க்கையாகி விட்டது.

எனக்குள்ளே ஒளிந்திருக்கும் அழுகை அருவியாகக் கொட்ட இன்ன இன்னதுதான் காரணமென்றில்லாமல், சிறு துரம்பு அசைவில் கட்ட துயர் என்னதைத் தாக்க நிலை காலநைந்து போகிறேன்.

இன்றைய இப்போதைய அணை உடைத்துப் பாயும் என அழுகைக்குக் காரணம், உன் மகளின் பிறந்தநாள் புகழ்ப்படம்.

உனக்கு நான் எழுதவென்று, எனக்குள் நான் எழுதி வைத்தவைகளை உனக்கு அனுப்ப முடியாத படி, உன் முகவரியைக் கட்டத் தராத நீ என விட்டுப் போன ஒரு சோகமான பொழுதில் தான் அப்புகழ்ப்படங்கள் என்னை வந்தடைந்தன.

கடித உறையில் கட்ட நீ தான் உன் கைப்பட விலாசமெழுதியிருந்தாய். எப்படி என் நெஞ்சு படபடத்தது தெரியுமா..? உறையெழுந்த கசங்காமல் அவசரமாய் பிரித்து, உள்ளிருந்த படங்களாகுள் மனங் கலங்கியபடி உன் முகம் துடினேன்.

ஒரு படத்தில் ஷலெல்லிதே தாலாநைந்து போன உன் கால் பற்றி யாரும் காணாத படி எப்படியோ மறைத்து உன் பிள்ளைகளுக்கு நடுவில் அழகாக நீ அமர்ந்திருந்தாய். வாரி விடப்பட்ட நெளிந்த சூரூண்ட உன் கசேமும், புன்முறுவல் பித்த உன் முகமும் எப்போதும் போல் அழகாய்..! அதுதான் உன் இறுதிப் புகழ்ப்படம் என நினக்கிறேன்.

அந்தப் புகைப்படங்கள்தான் மீண்டும் இன்றெடுத்து ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்தனே. ஒரு படத்தில் உன் மகள் அழகாக பரதநாட்டிய மூத்திரகைளுடன் அபிநயித்த படி..! புகைப்படத்தை உற்றுப் பார்க்கும் போதுதான் அதைக் கண்டனே. ஒரு ஓரமாக உன் பாதம் நீண்ட படி.. பரவிரல் இல்லாது..! ஓ.. வனென்று அழுகை விட்டனே. உன் காலப் படத்தில் வராது என்ற நம்பிக்கையுடன் தான் நீ ஓரமாய் உட்கார்ந்திருந்திருப்பாய். உன் மகளைப் படம் பிடித்தவனும் சரியாகப் பார்க்கவில்லை. நான் பார்த்து விட்டனே.

இப்படித்தான் அபிக் கடி ஏதவாது காரணங்கள், துயரத்துக்கு நான் போட்டு வதைத் திருக்கும் அணையை உட்கைக் வரும். அழுகை வளையம் மாறும். அழுகை ஓய்ந்த சில பொழுதுகளில் மிகக் கை உறிஞ்சிய படியோ, சமத்தை மூடிந்த பொழுதுகளில் கழுவிய கைகளைத் துடைத்த படியோ, வலையால் வந்ததும் உட்கைகளை மாற்றிய படியோ, படக்கைக்குப் போன பின்னும் தடுக்கம் வராத பொழுதுகளிலோ நான் உன் புகைப்படங்களை எடுத்துப் பார்ப்பனே. தடுக்கம் நடுஞ்சை அடக்கைக்கும். பக்கம் பக்கமாக நீ எனக்குப் பிரியமாக எழுதிய கடிதங்களை எடுத்து வாசித்துப் பார்ப்பனே. அழுகை வரும்.

இன்றும் மிகக் கை உறிஞ்சிய படி உனது ஒரு கடிதத்தை எடுத்தனே. அழுகை ஓய்ந்திருந்தாலும் விம்மலும் பரமமீச்சும் இன்னும் ஓயாதிருந்தன. கன்னத்தில் எச்சமாய்க் கண்ணீர் அரைகுறையாகக் காய்ந்தபடி இருந்தது.

நான் வாசிக்கத் தொடங்கினேன்.

157/1 OLR Lane
Hospital Road
Jaffna
Srilanka
29.6.1991

பிரிய தங்கைக்கு,

உனது தொகுதி தொகுதியான கடிதம் இன்று - இப்போ கிடத்தை தது. ஆற்றாமையினாலும், விரகத்தினாலும் இறுகிப் போயிருந்த என்னுள் எரிமலை வெடித்தது போன்ற கொந்தளிப்பு உருவாகி கண்ணீர் ராய்ச்சொரிகிறனே. என்னையே மாய்த்துக் கொள்ள வேண்டாமென்ற ஆவசேம் வரும் கட்டங்களில் இப்படியான அன்புப் பிரவாகங்கள் தாக்கி, என்னுள் இருக்கும் லெலாம் பீறிட்டு வளையறேவதால் ஒரு விதமான களைப்பும் ஓய்வும் ஏற்படுகிறது.

20.12.90 அன்று எனது பாடசாலையை ஆசிரியர்களுக்குரிய சம்பளப் பணத்தை எடுப்பதற்காக கொழும்பு சன்றனே. அவ்வளவே எமது தம்பி பார்த்திபன் யேர்மனி பயணமாகத் தயாராக நின்றான். சந்தோசமாக அவனை பயணமனுப்பினேன். வவுனியாவில் ஊரடங்குச்சட்டம் அமலில் இருந்ததால் கொழும்பில் 29ந் திகதி வரையின்றனே. அங்கு நின்ற ஒவ்வொரு நாளும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எனது பிள்ளைகளுக்குத் தவேயான சில கல்வி உபகரணங்கள் உட்கைகள் போன்றவற்றை வாங்கினேன்.

29.12.90 அன்று வவுனியா வந்தும் சீனி, சவர்க்காரம் போன்றவற்றிற்கு ஊரில் தட்டுப்பாடு என்பதால், 30.12.90 வரைய தங்கி நின்ற அப்பொருட்களை வாங்கினேன்.

இதற்கிடையில் எத்தனையோ இராணுவத் தடகைகளில் பார்த்திபன் பயணிக் கும் போது தந்தது விட்ட மின் சார உபகரணங்களைப் பறிகொடுத்தனே .

காலையில் ஒரு சப்ட்கசேடனும், மபினு பகைளடனும் சகைக்கிளில் கடசைத் தடயையும் தாண்டினனே . மிதிவெடி நிறைந்த வயல்களினு, தடொடவை வரகை சறே புரள சகைக்கிளமை முக்கி முக்கித் தளளினனே . இனியனென்ன..! என்ற பரிபில் முந்தி முந்தி வந்தனே . பரிந்தோட்ட கிரவல் பாதையில் ஏறும் போது 100 யாருக்கப்பால் எனது வலது புறமாக ஒரு பவல் Armoured car ம் இரண்டு Trucks ம் வருவதகை கண்டனே . சனங்கள் இடது புறமாக ஓடினர் . நானும் சகைக்கிளில் ஏறி ஓடினனே .

Firing தடொடங்கி விட்டது . பல சகைக்கிள்கள் விழுந்தன . பரிசிய காயங்களில்லை . நானும் சகைக்கிளமை ஒரு மரத்தூண் சாத்தி விட்டு, பரிசிய மரமொன்றின் பின்னால் படுத்தனே . தடொடர்ந்து Firing . எனக்குப் பக்கத்தால் எல் 222....222 என்று குண்டுகள் பாய்ந்தன . ஓய்ந்தன . - பின் பாய்ந்தன . பின்னர் Armoured car இலிருந்து Canonshell முழங்கியது . பரிசிய பயங்கரச சத்தம் . என்னருகில் ஒருவன் நின்றான் . Canon தடொடங்க - பாய்ந்து கிடங்கில் வீழ்ந்து ஓடி விட்டான் . என்னால் அசைய முடியவில்லை . பயம் . எதுவும் நடக்காதன்ற நம்பிக்கை . படுத்திருந்தனே .

மிகப் பரிசிய ஓசையில் Canon குண்டுகள் பட்டுக் கொப்புகள் முறிந்தன . திடீரென மின்வெட்டும் அதிர்ச்சி . தலைநிமிர்த்தி என உடலைப் பார்த்தனே . (மல்லாக் காக்கப் படுத்திருந்தனே .) என முழங்கால் இருந்த இடத்தில் கொழும்பும் , இரத்தமும் , சதயைமாக ஒரு பள்ளம் . வளையாக எலும்புகள் . காலமை அசைத்தனே . இரண்டு எலும்புகள் உரசி... ஐயோ... அம்மா..! என்று என்னால் முடிந்தளவு பலமாகக் கத்தினனே . கண்ணீர் வந்தது . பதிலாக படபடவென குண்டுகள் சத்தம் வந்தது .

எனது மற்றைய காலப் பரிசியால் போனதோ, கமை முறிந்ததோ அந்தக் கணத்தில் எனக்குத் தெரியாது . நான் இப்படியே இருந்தால் சதெது விடுவனே எனத் தெரிந்தனே . குறுதி அருவியாகப் புல்லில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது . நான் மயக்கமாவதமை உணர்ந்தனே .

கப்டாது.. இது ஆபத்து.. என என்னறிவு உணர்த்தியது . திரும்பிப் பார்த்தனே . சகைக்கிள நிற்கிறது . எனது சக்தியெல்லாவற்றையும்க் கப்டி "அண்ணை எனனைத் துக்குகோ.." என்று கத்தினனே . மீண்டும் புலன்கள் குறைகிறது . யாரோ ஒருவர் (நாட்டாண்மை) வந்து என்னைப் பார்த்தார் . "ஐ..யே..யே" என்றார் . "பொறுங்கோ வாறன்" என்றார் .

எங்கோ எப்படியோ போய் நால்வர் வந்தனர் . என்னைத் துக்கினார்கள் . தடொடர்ந்து A.K.47 Firing . "அண்ணை எனரை சாமான்களும் சகைக்கிளும்" என்றனே . "ஆளமேடியப் போகுது . சகைக்கிளம்"- என்றார்கள் .

கால் புல்லில் தயே, குறுதி ஆறாய் ஓட துக்கி வந்து சாக்கில் கிடத்தி (இயக்கம் அல்ல) Tractor இல் ஏற்றினார்கள் . ரகரர் பட்டி முழுகக் இரத்தம் . பட்டியளின் சனெறிக் குவர சனம் குவிந்தது புதினம் பார்க்க . எனக்குத் தெரிந்த பட்டியள் யாரும் இல்லை .

ரகரர் ஓட்டி மறே கொண்டு பயணிக் க மறுத்தான் . மினிவான்கள் ஏராளம் நின்றன . யாவரும் மறுத்தனர் . என்னைக் கிட்டிய மறுத்துவமனையான கிளிநொச்சிக் குக் கொண்டு போகக் கப்ட மறுத்தனர் . நான் சதெது விடுவனே என்று நம்பினர் .

யாரோ, எனது மனவையின் துரத்து உறவினர் என்னுடன் வர ஒப்புக் கொண்டார். எனக்கு அவரைத் தெரியாது. அவருக்கு என்னைத் தெரியுமாம்.

"எனது சகை கிளையும், சபைகேயும் எடுத்து வையுங்கோ" என ஒரு அன்பரிடம் சொன்னேன். புத்திரிகை நிருபர்கள் முகவரி கேட்டனர். சொன்னேன். சஞ்சலுவசை சங்க வாகனம் வந்தது. உதவும் படி ஆங்கிலத்தில் கேட்டேன். அவன் எனது இடப்புப் பட்டியை உருவி, ஒரு தடி முறித்து முறுக்கிக் கட்டினான் - இரத்தம் போகாதிருக்க. ஒரு கோப்பை தனீ ர் தந்தான். தான் அநுராதபுரம் போவதாயும் என்னை யாழ்ப்பாணம் போகும் படியும் சொன்னான். நல்லவன்.

இறுதியில் மினிவான் காரன் ஒருவன் கிளிநொச்சி போக 5000ரூபா கேட்டான். ஒப்புக் கொண்டேன். வழி வழியே வாகனத்தின் படிகளினுட்கு கருதி வடிந்ததாம். நான் ஏதேதோ கதைத் தனோம். - மயங்கினனோம். அது பெரிய கதை. பின் கிளிநொச்சி மருத்துவமனையில் டெக்ஸ்ட்டு ஏற்றினார்கள். இன்னும் பத்து நிமிடம் தாமதமானால் இறந்திருப்பேன் என்றார்கள். (இறந்திருக்கலாமென இப்போதெல்லாம் நினைக்கிறேன்.)

மீண்டும் அங்கிருந்து படுகரி ஜெற்றிக்கு வர சஞ்சலுவசை சங்கத்தின் அம்புலன்சுக்கு டீ சலுக்குப் பணம் கேட்டார்கள். 3200ரூபா கொடுத்தேன். பின்னர் ஜெற்றியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வர 1300ரூபா கேட்டார்கள். கொடுத்தேன்.

நடபுநிசியில் யாழ் மருத்துவமனையில் வதைத்தியர்கள் சொன்னார்கள் "நீ ரண்ட படியால் வந்திருக்கிறீர். உமக்கு மனோதிடம் கட்ட.." என்று. (என் மனோ திடத்திற்காக வருந்துகிறேன்.)

ஆறுமாத காலமாக ஒரு கால் இல்லாமல், ஒரு கை இயங்காத நிலையிலிருக்கிறேன். போன சனிக்கிழமை எக்ஸ்ட்ரீ எடுத்தேன். கை எலும்பு பொருந்தவில்லை. அதை மீள் வடெட்ட வதைத்தியர்கள் விரும்பவில்லை. முன்னைய மருத்துவ வசதிகள் இப்போ இங்கில்லை. கால் போட்டாலாவது ஏதாவது சய்யலாம். ஜயெப்பிர கொம்பனியில் கால் இல்லை. கட்டிப் பட்டைத் தலமையைக் கால் கொண்டு வர முறுக்கிறது.

எனது வீட்டுக் கற்றைத் தாண்ட முடியாத நிலையில் பார்த்த முகங்களையே திரும்பத் திரும்பப் பார்த்து படி, யாரோ சொன்ன தகவல்களைக் கேட்ட படி முடங்கியிருந்த எனக்கு இப்போ ஆறுதல் தரும் ஒரு விடயம் பொட்டம் மான் அவர்களிடம் கடமையாற்றுவது ஒன்றுதான். அவர்களில் ஒருவர் காலையில் வந்து என்னை மோட்டார் வாகனத்தில் ஏற்றிச் சென்று மாலையில் எனது கடமை முடிந்ததும் என்னை வீட்டில் கொணர்ந்து விடுவார். அங்கு கடமையாற்றும் பொழுதுகளில் நான் மிகுந்த ஆதம் திரும்பி அடக்கிறேன்.

இது ஒரு துன்பியல் கடிதமாக அமையக் கட்டாது என்பதற்காகப் பலவற்றைத் தவிர்த்துள்ளேன். என்னால் தாளமுடியவில்லையம்மா. எப்படியிருந்த நான் எப்படிக் கட்டிப் பறவையாய் போனேன். நீ வருந்தாதே.

உன் பிரிய அண்ணன்.

இப்போது நான் அழவில்லை. மனசு பாரமாக இருக்கிறது. கடிதத்தை மட்டி வதைத்த

Written by சந்திரவதனா

Thursday, 16 July 2009 21:46 - Last Updated Thursday, 13 November 2014 23:58

பின்னும் படம் போல நினைவுகள். நீ யும் நானும் எமது ஆத்தியடி வீட்டில், விறாந்தை நுனியில் குந்தியிருந்து, பிச்சிப் பிப்பாத்திக் குள் காகிதக் கப்பல் விட்டதிலிருந்து... எத்தனையோ நினைவுகள்! எப்படி வாழ்ந்தோம் எமது பருத்தித்துறை மண்ணில்! ஏன் இன்று இப்படியானோம்?

பத்து வருடங்களாக ஒற்றைக் காலுடன் துயர்களசைச் சும்ந்த நீ .. உனது ஓவ்வொரு நிலைபற்றியும் எனக்கு எழுதிக் கொண்டிருந்த நீ .. இப்போது மட்டுமனே சொல்லாமல் கொள்ளாமல் சன்றாய்..?

போவதற்கு சில நிமிடங்கள் முன்பு கட்ட
"டொக்டர் என்னகைக் கதியாச் சுகப் படுத்தி விடுங்கோ. நான் பாலிகளின் குரல் வானொலிக் குக் கவிதை எழுதோணும்" என்று சொன்னாயாமே!
"தங்கசை சியரே மனியிலயிருந்து ரலிப்போன் பண்ணினவளோ?" என்று கேட்டு, டொக்டர் ஓமனென்றதும் கண்களில் ஏதோ மின்னத் திருப்திப் பட்டாயாமே!
பிறகனே சொல்லாமல் கொள்ளாமல் சன்றாய்..?

முகவரியகைக் கட்டத் தராது சன்றோ விட்டாயே..! உனக்கு எழுத என்று நான் எனக்குள் எழுதி வதைத் தவகளை எங்கே அனுப்ப..?

13.5.2000 000000 (0000 42000 000000000) 00000000 000000 000000 000000 00000000000000
- 00000000

சந்திரவதனா
யரே மனி
9.7.2000